

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1666/2015
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца В.С. из Н.К., чији је пуномоћник М.Д., адвокат из Р., против тужених М.Н., В.Н., Ј.М. и О.П., сви из Н.К., чији је заједнички пуномоћник Н.Ј., адвокат из И., ради оспоравања и утврђивања очинства, одлучујући о ревизији туженог М.Н., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 143/15 од 13.05.2015.године, у седници одржаној 30.09.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог М.Не. из Н.К., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 143/15 од 13.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П2 20/14 од 19.03.2015. године: 1) утврђено је да пок.Т.С. из Н.К. није биолошки отац тужиоца, рођеноггодине од мајке пок.М.С.; 2) утврђено је да је пок.Ч.Н. из Н.К., преминуо 25.10.2011.године, биолошки отац тужиоца; 3) наложено је матичару Општине И. да у матичној књизи рођених за матично подручје И. под бројем... за.... годину изврши брисање уписаног имена оца за тужиоца Т.С. и као оца упише Ч.Н.; 4) обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 262.400,00 динара, а одбијен захтев за накнаду трошкова у износу од 51.000,00 динара, као и захтев тужених за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 143/15 од 13.05.2015. године одбијена је жалба тужених и првостепена пресуда потврђена у делу у којем је утврђено да пок. Т.С. није биолошки отац тужиоца и да је пок.Ч.Н. његов биолошки отац, у делу где је наложено матичару општине И. да изврши брисање, односно упис имена оца тужиоца, као и у односу на одлуку о трошковима парничног поступка. Одбијен је и захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени М.Н. изјавио је ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 374. став 1. у вези чл. 396. став 1. ЗПП, на коју ревидент указује. Другостепени суд оценио је битне жалбене наводе од значаја за пресуђење.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је рођенгодине у И. од мајке М.С., која је преминула 11.03.2006.године. У матичној књизи рођених као отац тужиоца уписан је Т.С., који је са мајком тужиоца закључио брак 12.02.1978.године. Пре закључења брака, они су живели у дугој ванбрачној заједници, а заједницу живота засновали су још док је тужилац био дете млађег узраста. У време када је тужилац пошао у школу, Т.С. је уз сагласност мајке тужиоца 12.09.1972.године признао очинство тужиоца, па је 21.09. исте године презиме тужиоца промењено са Л. у С.. Т.С. преминуо је 22.06.1990.године. Почетком 1998.године тужилац је од трећег лица сазнао да Т.С. није његов биолошки отац, већ да је његов отац Ч.Н.. О томе је разговарао са мајком, која је то потврдила. Ч.Н. преминуо је 25.10.2001.године. Из брака са К.Н., рођеном М., Ч.Н. имао је двоје деце – П., рођеног 21.02.1953.године, који је преминуо 21.12.2012. године и туженог М.Н. Тужени В.Н., Ј.М. и О.П. су деца пок. П.Н.. Прво дете пок.Ч.Н.-пок.П.Н. рођен је у Г., у месту рођења оца, а друго дете-М.Н. у Н.К.. У периоду између 1953. и 1965.године пок. Ч.Н. преселио се са породицом из Г. у Н.К.. Мајка тужиоца је 05.06.1998.године потписала и пред Општинским судом у Инђији оверила изјаву под Ов.бр. 1977/98 у којој је навела да је тужиоца родила као ванбрачно дете и да је његов природни отац Ч.Н., са којим је у периоду од 1955.године до 1965. године одржавала ванбрачну везу и имала односе. Навела је такође да је пок.Т.С. из поштовања и љубави према њој, још у време када је са њим живела у ванбрачној заједници, изјавом код матичара признао тужиоца за свог биолошког сина иако је знао да он није његов син. Иначе, тужилац се сећа да се пок.Т.С. према њему није понашао као отац у смислу пружања пажње и неге и да се у односу са њим осећао одбаченим. У периоду од 1971. до 1973.године био је у затвору, а очинство је признао 12.09.1972.године. На основу налаза и мишљења ДНК Центра за генетику утврђено је да сви сродници по мушкој линији морају имати исти Y haplotip. Подједнако је вероватно да тужилац и тужени М.Н. јесу и нису полубраћа по оцу. Поређењем Y haplotipова утврђено је да тужени имају идентични Y haplotip са тужиоцем, што значи да су сигурно сродници по мушкој линији. Иначе, у свом објашњењу, Центар за генетику Београд је навео да се ради прецизнијег изјашњења на околност да ли су тужилац и тужени М.Н. браћа по оцу, може тестирати и мајка тужених В., Ј. и О., деце пок. П.Н., а рођеног брата туженог М.Н.. На основу ДНК њихових профила и ДНК профила њихове мајке било би могуће реконструисати ДНК профил пок.П.Н.. Потом би се поредили ДНК профили тужиоца, туженог М.Н. и пок.П.Н.

са циљем да се даљом биостатичком обрадом утврди да ли је тужилац брат по оцу туженом М.Н. и пок.П.Н., који су рођена браћа. Пошто је решењем од 23.09.2014.године одређено ДНК вештачење, поднеском од 10.10.2014.године Центар за генетику је обавестио суд да се Н.Н. није појавила на дан заказаног вештачења 07.10.2014.године. Решењем од 29.01.2015.године поново је одређено ово вештачење, јер се, према наводима тужених, њихова мајка зове Н.Н., али се ни тада није одазвала ради вештачења, о чему је Центар за генетику 03.03.2015.године обавестио суд. Иначе, пок. Ч.Н. имао је осам сестара, није имао рођене браће, а његов отац В.Н. преминуо је 1970. или 1971.године, када је имао преко 70 година.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су утврдили да пок. Т.С. није биолошки отац тужиоца и да је његов биолошки отац пок.Ч.Н., чији су наследници тужени у овом спору.

У конкретном случају, тужилац је тужбу у овом спору ради оспоравања и утврђивања очинства поднео применом члана 252. став 1. и 251. став 1. у вези члана 255. Породичног закона, против тужених као законских наследника пок. Ч.Н., који је преминуо 25.10.2001.године. У матичној књизи рођених као отац тужиоца уписан је пок.Т.С. са којим је мајка тужиоца М. 12.02.1978.године закључила брак, а пре тога су били у ванбрачној вези и имали имтимне односе пуних 40 година (од 1955.године до 1995.године). Пок.Т.С., уз сагласност мајке тужиоца признао је очинство тужиоца, а тужилац је рођен....године као ванбрачно дете и све до 1972. године у матичној књизи рођених за њега нису били уписани подаци о оцу. Тада је пок.Т.С. признао очинство из поштовања и љубави према мајци тужиоца, иако је знао да тужилац није његов син. Према тужиоцу се није понашао као отац, није му пружао потребну пажњу и негу, па се тужилац у односу према пок.Т.С. осећао одбаченим. Те чињенице, како правилно закључују нижестепени судови указују на то да је и пок.Т.С. знао да он није биолошки отац тужиоца, а ту чињеницу је мајка тужиоца и признала и чак потписала и пред судом оверила изјаву са садржином да је тужилац ванбрачно дете и да је његов природни отац пок.Ч.Н., са којим је пуних 40 година одржавала имтимне односе, па тако и 1965.године, када је тужилац рођен. При том, пок.Ч.Н. није имао рођене браће. Није утврђено да је његов деда по оцу В.Н. био у било каквој вези са мајком тужиоца. То значи да није било других сродника пок.Ч.Н. у побочној линији за које би постојале индиције о било каквој вези са мајком тужиоца, већ такве чињенице постоје само у односу између пок.Ч.Н. и мајке тужиоца. Такође, вештачењем ДНК Центра за генетику д.о.о. Београд, које је вршено поређењем Y haplotipa утврђено је да тужени имају идентичан Y haplotip са тужиоцем, што значи да су сигурно сродници по мушкој линији. Чињеница да се мајка тужених В., Ј. и О. – Н.Н. није одазвала позиву када је заказано ново ДНК вештачење, правилно је цењена у склопу свих осталих доказа и уз примену правила о терету доказивања из чл. 231. ЗПП, на основу чега су нижестепени судови правилно закључили да је пок.Ч.Н. биолошки отац тужиоца, а да лице које је уписано као отац тужиоца-пок.Т.С. није његов биолошки отац.

У ревизији туженог М.Н., у претежном делу, оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према чл. 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**